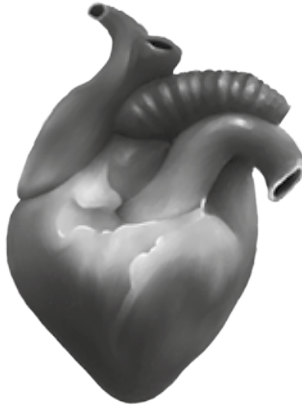


BEATRIZ OSÉS

KALPSİZ

ERIK VOGLER

İSPANYOLCADAN
ÇEVİREN:
ZEYNEP ATBAŞ



BİLGİ YAYINEVİ

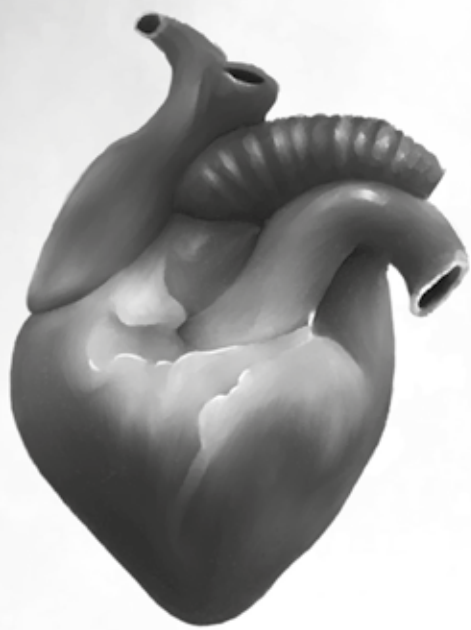
*Güçlerine, asla bırakmadıkları mücadelelerine
ve mizah anlayışlarına hayran olduğum,
Arkadaşlarım Luisa, Mónica ve Isabel'e.
Carpe diem.*



İçindekiler

1. bölüm KAYIP KIZ	13
2. bölüm LÜKS BİR TERAS KATI.....	17
3. bölüm ERIK'İN İSTEĞİ.....	23
4. bölüm BERTA'NIN KARARI.....	27
5. bölüm SÜRPRİZ	33
6. bölüm SAKİNLEŞTİRİCİ HAPLAR	39
7. bölüm ORTAK SIR	45
8. bölüm ZIMMER'İN PEŞİNDE	51
9. bölüm ORMANDA	57
10. bölüm VOGLER'İN ÖNSEZİSİ	63
11. bölüm BARİZ BİR YALAN.....	69
12. bölüm SORGU.....	75
13. bölüm CLOÉ'Yİ HATIRLARKEN	81
14. bölüm AİLE YEMEĞİ	87
15. bölüm SAKİN BİR ADAM	91
16. bölüm İŞLEMELİ DEMİR KALPLER.....	95
17. bölüm ÖZEL BİR DEMİR USTASI.....	103
18. bölüm BERTA'NIN TORUNU	109
19. bölüm KIZIL SAÇLI KIZ.....	115
20. bölüm ERIK'İ GÖZETLERKEN.....	119
21. bölüm BİZİ TAKİP EDEN BİRİ	125

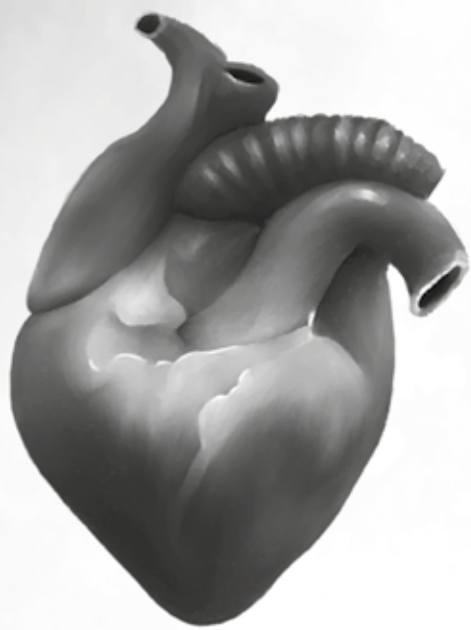
22. bölüm	VOGLER'DEN İZ YOK.....	131
23. bölüm	YEDİ NUMARALI EV.....	137
24. bölüm	KÂBUSUN İÇİNDE	143
25. bölüm	BODRUMDAKİ KIZ	149
26. bölüm	ERİK TEHLİKEDE.....	155
27. bölüm	YAKALANANLAR.....	163
28. bölüm	VOGLER'İN SON UMUDU.....	169
29. bölüm	AMELİYATHANE.....	177
30. bölüm	KALPSİZ	183
31. bölüm	ÜÇ POLİS VE TUHAF BİR ÇOCUK.....	189
32. bölüm	ON BEŞ DAKİKA	195
33. bölüm	BİR KULAK, LÜTFEN	201
34. bölüm	ALBERT'İN SESSİZLİĞİ.....	205
35. bölüm	BERTA'NİN TEPKİSİ.....	211
36. bölüm	EŞİKTEKİ ZIMMER	217
37. bölüm	İLK SORGULAMA	223
38. bölüm	ROLAND FİGÜRLÜ KOLYE	231
39. bölüm	KIRMIZI GÜL ŞATOSU'NDAN GELEN SES.....	237





KALPSİZ

Karanlık tünelde yavaşça yürüdü. Erik'le tanıştığında üstünde olan lacivert ceketi giyyordu. Ağır ağır, sessizce hareket etti. Saçları açıldı, bakışları avuçlarında tuttuğu şeye sabitlenmişti. Bremenli genç adama yaklaşırken başını yavaşça kaldırdı, kocaman yeşil gözlerini ona dikti. Ardından, tek kelime etmeden kana bulanmış avuçlarını açtı ve sanki hediye veriyormuş gibi kollarını uzattı. Vogler korkunç bir çığlık attı. Cloé'nin elinde kanlı bir kalp atıyordu.



1. bölüm

KAYIP KIZ

Gretel Wolf, Bremen’de yılbaşını kutlamak için erkek arkadaşıyla buluşmaya karar verdiğinde on sekiz yaşına yeni girmişti. Bu genç adam, ailesinin ölümünden sonra Gretel’le epey ilgilenmiş olmasına rağmen kızın teyzesi onun işe yaramaz, ukala biri olduğunu düşünüyordu. Gretel’le erkek arkadaşının romantik tatili, kızın parası yettiğinde, yani ocak ayının ilk haftası kadar sürmüştü.

Sırt çantasıyla, utanç içinde ve beş parasız halde, teyzesine Hannover’e giden bir trene bineceği yalanını söylemeye karar verdi. Bunun yerine, otoyolda otostop yapmayı tercih etti. Yaklaşık bir saat boyunca arabalar geçti. Yağmur başlamıştı, Gretel korkunç derecede acıkmıştı. Kahvaltı yapmamıştı, önceki gece de akşam yemeğinde neredeyse hiçbir şey yememişti. Uzakta, yavaşlıyormuş gibi görünen koyu renk bir araba belirdi. Onun hizasına ulaştığında yolun kenarında durdu.

Orta yaşlı bir adam arabanın camını indirerek, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

Kılık kıyafeti düzgün, cana yakın görünen biri gibiydi.

Yüzüne düşen bir tutam kahverengi saçı düzelterek, “Hannover” diye yanıtladı.

Gülümseyerek, “Ben de oraya gidiyorum. İstersen seni de götürebilirim” dedi adam.

Arabanın kapısını açarak, “Çok teşekkür ederim!” diyerek bağırdı Gretel. Rahatlamıştı. Kimsenin durmayacağını düşünmüştü.

Gökyüzüne bakarak, “Şanslısın, fırtına kopmak üzere” dedi.

Evet, şanslıydı. İlk damlalar yola, aracın camına düşmeye başladı.

Sürücü, aradaki buzları eritmek için, “Hannoverli misin?” diye sordu.

“Hayır, Frankfurt’ta doğdum. Ama uzun zamandır teyzemle yaşıyo...” diyemeden durdu.

Sürücü göz ucuyla ona baktı. Kız suratında endişeli bir ifadeyle camdan dışarı bakıyordu.

Sohbeti devam ettirmek ve genç kadının güvenini kazanmak için, “Ben de Hannover’de bir ilaç firmasında çalışıyorum. Ama aslında Münihliyim” dedi.

Yağmur şiddetlenmişti, damlalar cama düşüyordu. Ön cam silecekleri bir sağa bir sola gidiyordu. Gretel Wolf koltuğunda kıvrıldı. Yabancı, kızın pantolonundaki yağmur izlerini fark etti.

“Üşüdün mü? Klimayı açmamı ister misin?”

Genç kadın başını salladı, sağ avcunu sıcak hava çıkışının yanına koydu. Yeniden konuşmaya başladılar. Sürücü adının Ernest olduğunu söyledi. Fırtınalardan oldum olası korktuğunu anlattı. Adam, küçük bir çantada taşıdığı elma suyuyla çikolatalı kurabiyeleri çıkarıp ona ikram etmeden hemen önce genç kız, aynı şeyden korktuğunu itiraf etti.

Bir süre fırtınanın içinde araba süren adamı dinledi. Karısından ve çocuklarından bahsediyordu. Ayrıca ona, zorlukla yanıtladığı sorular soruyordu.

Çünkü her sözcük daha da uzaktan geliyordu, sanki yağmur kelimeleri uzaklaştırıyordu. Yüzü uyuşmaya başladı, etraf görünmez bir sisle kaplanmış gibiydi. Bu his, her şey kararıp sessizleşene kadar devam etti. Adam, aracı yol kenarında durdurdu ve genç kadının tamamen uyuduğundan emin olunca ormanlık yola saptı. Kimse görmeden, genç kadını arabasının bagajına koyduktan sonra rotasını değiştirdi.